

Kozliatka

Sadni si ku mne na lávku, poviem ti peknú rozprávku.

Kde bolo, tam bolo, voľakde len bolo – bola jedna hôrka, v tej hôrke lúčka, na lúčke domček a v domčeku prebývala stará koza. Celá bola biela, len pod okom mala škvrny.

Táto koza mala sedem utešených kozliatok.

Odchodí koza na pašu a prikazuje kozliatkam :

" Deti moje, nože dnu nikoho nepúšťajte ; prišiel by vlk a zmárnil by vás.
Otvorte len mne, keď vám zaspievam pesničku :

*Kozliatka maličké, otvorte mamičke,
nesie vám, nesie vo vemene mliečičko,
nakrmi vás sienkom, napojí vodičkou.*

Kozliatka mamičke všetko prisľúbili, ale čože ? Vlk už dávno potajomky chodieval k domčeku. I teraz sa pritajil pod oblokom a všetko vypočul. Ved' ja jej pesničku už viem, pomyslel si.

Počkal ešte trochu, pokým stará koza zájde až do hory, potom sa chytro rozbehol k dverám domčeka.

Vlk bol hlúpy. Nazdal sa, že keď sú kozliatka ešte maličké, ľahko ich oklame. I hrozným hlasom zareval :

*Kozliatka, otvorte!
Nesiem vám na rožkoch mliečka,
vo vemene vodičky!*

Lenže kozliatka už boli naozaj múdre. Ako počuli vlkovu popletenú pesničku, začali sa smiať a zavolali :

„Vlk si, vlk, a my ťa nepustíme ! Naša mamička má tenšie hrdlo, aj pesničku inakšie spieva.“

A vlk počul, ako sa v chyžke veselo na ňom smiali.

„ No, ten smiech vám nedarujem ! “ povedal si vlk a nahnevaný uteká ku kováčovi. Ešte bol ďaleko, už na nebo volal :

„Kováč, kováč, ukuj mi tenšie hrdlo ! “

Vyjde kováč vlkovi naproti a povie :

„Ba netáraj ! Načože je tebe tenšie hrdlo ? “

„Nespytuj sa, ale kuj, lebo ťa naskutku zjem ! “ odvrkol vlk.

Tak či tak, no kováčovi sa nechcelo pod vlkove zuby. Položil vlka na nákovu, chytil kladivo do ruky a buch z jednej, buch z druhej strany, koval tenké hrdlo.

Lenže vlk bol netrpezlivý a ušiel skor, ako kováč hrdlo dokoval. Beží zase horou a cestou si kozinu pesničku opakuje.

Zastane vlk po druhý raz pred dvermi domčeka a teraz už pozorne zaspieva :

*Kozliatka maličké, otvorte mamičke,
nesie vám, nesie vo vemene mliečičko,
nakŕmi vás sienkom, napojí vodičkou.*

Počúvajú kozliatka, počúvajú, aký je to zase spev. Hlas ani hrubý, ani tenký – nie, to nie je mamička. A preto odpovedajú :

„Vlk si, zase len vlk, a my ťa nepustíme ! Nenazdaj sa, že nás oklameš. Pesnička je mamičkina, ale hlas je veru tvoj. Naša mamička má ešte tenšie hrdielko.“
A neotvorili.

„Aké ti mi tu, vraj ešte tenšie !“ napáli sa vlk. „A či ma ten kováč ešte dost' neutlíkol kladivom ? “

Lenže márne sa zlostil, márne pajedil. Ak chcel kozliatka oklamať, musel znova na nákovu. Voľky-nevoľky sa rozbehol znova ku kováčovi. Len aby ho našiel doma.

Našťastie tam kováč bol a vlk na neho zakričal už z prahu:

„Kováč, kováč, aké hrdlo si mi to ukoval ? “

„Ako dlho si vydržal na nákove, také ti je hrdlo.“

„No dobre. Tak ukuj mi ho ešte tenšie ! “

„Hybaj na nákovu ! “ povedal kováč a ukoval vlkovi celkom tenké hrdlo.

Keď bolo hrdlo hotové, vlk sa ponáhlal zase k domčeku. Už po tretí raz zastane pri dverách a spustí tenulinkým hláskom :

*Kozliatka maličké, otvorte mamičke,
nesie vám, nesie vo vemene mliečičko,
nakrmi vás sienkom, napojí vodičkou.*

Ale najstaršie kozliatko bolo veľmi múdre. Hneď poznalo vlka, podoprelo chrbátikom dvere a povedalo :

„Veru si ty nie naša mamička, a my ťa nepustíme.“

„Ba veru je to mamička ! “ škriepili sa mladšie kozliatka.

„ Vravím vám, že nie je ! “ volalo najstaršie.

„ Neškriep sa !“ okríkli ho mladšie. „ Je to naša mamička, nuž pust' me ju, lebo sme hladné.“

I odstrčili to najstaršie odo dverí a otvorili.

Tu namiesto mamičky skočí do izby vlk a vycerí zuby !

Jaj, to bolo strašné ! Úbohé kozliatka sa zľakli a rozpáchli sa ako kurence. Chceli sa skryť pred vlkom, ale ten všade za nimi. Jedno sa skrylo pod lavičku – našiel ho. Druhé za poličku – aj to našiel. Tretie, štvrté – všetky našiel, pochytil a pohltal. Len jedno jediné skrylo sa do piecky a zakryté dverčiatkami vlk nezbadal.

Po takejto hostine sa vlk poobližoval a spokojne vyšiel z domčeka. Dvere nechal otvorené, lebo od toľkých kozliatok ostal taký široký, že sa ledva cez ne prepchal.

„ Ej, či by som teraz pil ! “ pomyslel si.

A tak šiel z nohy na nohu k studničke zapit' tú pečienku.

Príde stará koza domov, dvere nájde otvorené, hneď ju chytí strach:

„ Jaj, preboha, čo sa tu porobilo ! “ Hľadá, bľací, vyvoláva deti – no nikde šuchu ani ruchu. Až naveľa vystrčí to najstaršie kozliatko hlavu z piecky:

„ Mama, mama, a či ste to ozaj vy ? “ neverilo chúd'a.

„ Veru som ja, dieťa moje. A kdeže sú ostatné ? “

„Jaj, mama moja, kdeže sú tie ! Prišiel vlk, spieval vašu pesničku, nuž otvorili mu a on ich požral. Všetky požral, iba mňa nenašiel, lebo ma v piecke nebolo vidno.“

Ako to koza počula, prestala nariekať a pod' ona za vlkom ! Dobehla ho práve, keď začal schádzať k studničke. Ej, či mu tá dala ! Zadupkala nohami, podhodila si ho rohami a mlátila a bila, koľko sa doň pomestilo. A vlk, taký prejedený, ani sa bránil nemohol. Nakoniec ho tak poklala rohom, že sa hneď vystrel.

Koza vlkovi chytro brucho rohom rozpárala, kozliatka povyberala, v studničke poumývala a ponapájala. Našťastie vlk ich nepochrúmal, ale také celé hltal a ešte sa vody nenapil.

Kozliatka hneď prišli k sebe a začali veselo poskakovať.

A ktože mal väčšiu radosť ako stará koza ? Sťastná mať si odviedla detičky domov, aby sa mohli vyrozprávať. Ale od toho dňa kozliatka mamičku vždy poslúchali a vlkovi nikdy viac neotvorili.

A na vrbe rozhojdal sa zvonec, že je našej rozprávočke koniec.